

פרק ד - ל מס' 17 / ג

מליבת ועדת השקורות הציבוריים, שהת'יימה ביום
ג', ד' במדר ב' תשי"ד (9.3.54) בשעה 9.00.

פרטור: חברי הועדה: ב. הראל - היו"ר (ט"ס)

- ד. נצר
- ש. כפרית
- ב. כצנלסון
- ג. טברסקי

פרוטנים: סר רוזנברג - סגן שר הסעד
סר גלאס - מטעם משרד המשפטים

סדר-היום: 1. חוק לניהול מוסדות (מקרים מיוחדים)
(תיקון), תשי"ד - 1954

2. שונות.

פותח את הישיבה.

היו"ר ב. הראל:

נשמע הסברים על הצעת החוק מפי סר גלאס.

סר גלאס:

בחוק זה ישנן שתי הערות: אחת היא
הערה טכנית, לצורך הבהרת המצב
אליו התכוון המחוקק בשעת הקיאת החוק העיקרי, חוק לניהול מוסדות
(מקרים מיוחדים), תשי"ב - 1952, והשניה היא סטריאלית - הרחבת
מסכויות. החוק העיקרי נותן מסכויות יוצאות דופן לבאטן, שהוא נתמנה
על המוסד, בדבר הוצאת אנשים היושבים במוסד. בעיה זו נתעוררה בזמנו
בקשר עם עוורים אשר סרבו לצאת את המוסד וגרמו ליסורים רבים. החוק
הזה נותן מסכות להוציא צו יציאה בגד אדם שנמצא במוסד כזה. מסכות
זו ניתנת לבאטן הציבורי או לסופט הסלום בסעיף 8 של החוק העיקרי.

(קורא סעיף 8)

מסכות זו הוגבלה על ידי סעיף 9
המוסר שלא יינתן צו יציאה אלא אם הועמד לרשות האדם שנגדו מסכות
צו היציאה מקום מגורים אלטרנטיבי. החוק קובע:

לא יינתן צו יציאה אלא אם הועמד לרשות
האדם שנגדו מסכות צו היציאה מקום מגורים אחר, אם לא היה לו מקום
מגורים אחר מחוץ לשטח המוסד ובתקיים בו אחד מעלה:

(א) הוא היה, לגבי מקום מגוריו
בשטח המוסד, סובן מפני צו מינוי לפי פקודת הגבלת שכר-דירה (דירות),
1940, או לפי פקודת ההגבלות על שכר-דירה (בתל-עסק), 1941, או

(ב) הוא היה, מפאת גילו, סומו או
מצב בריאותו, מחוסר יכולת להשיג לעצמה מקום מגורים אחר.

הפירוט המטמטי שניתן לסעיף זה היה, שאפילו הגדס אינו מוגן, או אפילו שהוא בריא, בכל מקרה צריך להעמיד לרשותו מקום דיוור אלטרנטיבי אם נתמלא תנאי אחד - שאין לו מקום מגורים מחוץ לשטח המוסד. פירוש זה הכביד מאוד על ביצוע ההוראות. הכוונה היתה צריכים להיות שני תנאים מצטברים, דהיינו - בכדי שיהיה צורך להעמיד לאדם שיכון אחר צריכים להיות שני תנאים: א) אין לו מקום מגורים אחר מחוץ לשטח המוסד; ב) הוא צריך על פי החוק, או אפילו אינו מוגן, טחנת טוטו אינו יכול להשיג מקום מגורים אחר.

לפי הצעת החוק המוגשת, יבוסס סעיף זה מחדש, כדי לתת ביטוי יותר חזק לכוונת המחוקק. כגון יש שני נתיבי יציאה לגבי המצב הקיים. עד עכשיו, שופטי השלום כאשר דנו בצווי יציאה אלה הפעילו - בדגם בבעיה האם מקום המגורים החדש מתאים או לא - את הכללים שהתפתחו במשך 13 שנה בשטח של פינני דירות ובתי-עסק. כל היודיקטורה, שנתנה פירושים לטושג, מקום מגורים אלטרנטיבי, הפעילה כללים אלה לגבי צווי יציאה. זה הכביד על ביצוע החוק, ולכן מוצע כגון להוציא את השיקול, האם המקום שטעמדיים לרשות הגדס הוא מתאים או לא, מידי השופט, ולהעביר זאת לרשות שהיא מוציאה את הצו. כטובן שהרשות המוציאה את הצו יכולה להיות גם שופט השלום, אבל היא תוכל להיות גם הנאמן הציבורי. על הבעיה, האם מקום המגורים שטעמדיים לרשות החניך הוא מתאים או לא, לא יחליט עוד השופט אלא הגדס שמוציא את הצו.

ג. טברסקי: פירוט הדבר שאין לטווצא זכות ערעור.

מר רוזנברג סגן שר הסעד: החוק, לא רק במקרה זה, נותן זכות ערעור, אם לדעת הצפצפ לא נהגו בהתאם לחוק, כלומר, אם לא העמידו לרשותו מקום מגורים, מתאים לדעת הרשות הנותנת את צו היציאה כפי שכתוב בסעיף המוצע. הרשות המוסמכת אינה יכולה לתת מקום מגורים בלתי-מתאים, ואם היא תיתן מקום בלתי-מתאים, פירוש הדבר שאינה מקיימת את החוק. יכולים להיות חלוקי-דעות מה זה מתאים ומה לא, כגון הרשות המוסמכת תקבע, אבל אם היא תיתן מקום לגברי לא מתאים, אז החוק אינו מוצא לפועל ואז יש מקום לערעור. בכל מקרה שיהיה ערעור יוכל השופט לקבוע שהרשות המוסמכת הפעילה שיקול דעתה באופן סריירותי, אם היא לא העמידה מקום מגורים מתאים.

מר גלמס: בהצעה החדשה אנו רוצים לטווצ שכל פעם השופט יכנס לעובי הקורה ויבדוק, לפי קוצו של יו"ד, האם המקום מתאים.

התיקון השני פירושו: שיחרור מן התנאי להעמיד לרשות הגדס דיוור אלטרנטיבי, לטרות שנתמלאו לגבי התנאים של סעיף 9, וזה נוגע לחניך צעיר אשר נתמלאו בו תנאים אלה: א) עדיין לא מלאו לו 21 שנה; ב) להוריו או לאפוטרופסיו יש מקום מגורים; ג) היה גר עם הוריו או עם אפוטרופסיו לפני כניסתו למוסד.

הינ"ר ב. הרמל: ברצוני להעמיד שאלה כללית לפני שניכנס לדיון בחוק: החוק הזה במסגרת דק לפני שנה והוא חוק לרגל מצב מסויים, ואני מבין שחוק זה, שאינו חוק כללי, מדי פעם בפעם צריך להתאים אותו למציאות; לכן אני שואל האם לא יותר נכון הוא, להוציא מחוק הגנת הדייך פנימיות של מוסדות חינוך. כי זה יכול להתפשט בכל מיני מוסדות, ומוטב לעשות את התיקון במסגרת כוללת.

סגן שר הסעד י.ט. רוזנברג: החוק הזה אינו מכוון כלפי צווי-פינני אלא כלפי צווי-יציאה. חוק הגנת הדייך מכוון לצווי-פינני. ההבדל הוא בזה שצריך לפנות לבית-המשפט, במקרה הראשון, ואילו צו-יציאה מוצא על-ידי הרשות המוסמכת ומופעל ללא השהיה. הניסוח של הזמן הוא הקובע. ניקח לדוגמה את המקרה של בית-חינוך עיווריים: לפי דעתי הגורם החשוב ביותר ששיכנע אותם לקבל את הצעותינו היא העברת חוק זה. ראשונה. מה היתה הבעיה? - הסינונו בשבילם מקום בנתניה, וכל אדם שהם עיכבו את יציאתם גרם להפרעת התכנית.

היתה שכנה שאנו מצטרף לדחות את כל התוכנית לשנה. במקרה זה הזמן היה גורם חשוב, אולי הקובע.

היו"ר ב. הרמל:
אני מתכוון שבחוק הגנת הדייר לא יהיו כלולים מוסדות חינוך, כלומר אפשר יהיה להעביר את צו הדייר למוסדות אלה ללא השהיה.

ש. כפרית:
אני חושב שהמטרה של החוק הזה היא לפצוא דרך נאותה לסידור מקום מגורים לבעל סום, אחד אדם שאינו יכול לדאוג לעצמו. ד"ר הרמל מציע להעביר סעיף כולל בחוק הגנת הדייר, אשר יבטל זכות הגנת הדייר לגבי מוסדות חינוך. אולם אין המטרה שלנו הפעלת צווים באופן אוטומטי, המטרה של החוק היא לתת פתרון לבעיה כאובה שמד של אנשים אשר צריך לדאוג להם. לפי דעתי צריך לקבל את הצעת החוק ללא שינויים.

מר גלמס:
לפני שהחוק העיקרי חוקק לא היינו בחלל ריק. אני מניח שלפני כן, ברוב המקרים, החניכים של המוסדות לא היו נהנים מחוק הגנת הדייר בכלל. על סנת שאדם יהנה מחוק הגנת הדייר צריך להיות ביחסים של שוכר כלפי משכיר. הספק יכול להתעורר לגבי בית-זקנים, שם משהו יכול לטעון שהאדם נשאל דמי שכירות וגר בבית-הזקנים על פי חוזה שכירות. דעתי היא שברוב המקרים האלה היחסים בין המוסד ובין החניך אינם יחסים של שוכר ומשכיר, אלא היחסים מבוטטים על חוזה סיווד. זאת מוסדת שאם החניך מסרב לצאת את המוסד, הצעד שהיה לפני המוסד הוא, לפנות לבית המשפט בתביעה לסילוק יד, כלומר תביעה נגד אדם הנמצא במקום שאינו בהסכמתו. אבל התביעות לסילוק יד, אפילו נגד פולטים, מתבררות למעטים במשך שנים. כאן לא היתה הבעיה העיקרית שהאדם מוגן על פי חוק הגנת הדייר, אלא הבעיה, שאם חוננים לבית-המשפט בתביעה להוציא את האדם, זה עלול לקחת שנה וחצי. נכון הדבר, שכדי להסיר ספק וכדי לשלול טענות-הגנה הטענה שהם מובנים על פי חוק הגנת הדייר, הכנסנו גם את ההוראה הזו, שאפילו אפשר להוציא אדם, שהוא חניך, ממוסד, כשהוא מוגן על פי חוק הגנת הדייר, אלא, אם אין לו מקום מגורים אחר מחוץ למוסד, והוא מוגן, אז הטוב לא יכול להיות יותר גרוע מאשר אילו הגישו נגדו תביעה פנוי, מפני שגם אז היו צריכים להעמיד לרשותו מקום מגורים אלטרנטיבי.

מה שנוגע לבעיה של דיכוך חוק הגנת הדייר לגבי מוסדות, בעיה זו באמת עומדת לדיון בוועדת החוקה.

מגן שר הטען י.ש. רוזנברג:
אשר לחוק הגנת הדייר, שמעתי שיש הצעה להוציא מטערת ההגנה את אלה הנמצאים במקום בתוקף תפקידם. זוהי בעיה רצינית ובקורה שתמצא את כשרונה גבעה הסתמית. אולם ועדת השרותים הצבוריים אינה יכולה לפעול בכיוון זה, מפני שלא עומד לפנינו חוק הגנת הדייר.

היו"ר ב. הרמל:
באם נמצא לנכון נוכל להחזיר את הצעת החוק המונחת לפנינו.

מגן שר הדתות י.ש. רוזנברג:
בחוק זה יש שתי בעיות: א) בעיית אלה הנמצאים במוסד בתוקף תפקידם יש להם דירות, וגם לאחר סיום תפקידם אינם רוצים לעזוב את מקום מגורם. לפי החוק הזה יוכלו להוציא נגדם צו יציאה. אבל מתוך כך שצו יציאה מוצא על פי פרוצדורה מקוצרת, כאשר נתקבל החוק העיקרי היה חשש שאולי יבצלו את החוק לרעה, לכן הכניסו כמה תנאים, מתי מותר להשתמש בפרוצדורה זו. אבל פרוצדורה זו מתאימה לגבי אחות, נניח, הנמצאת בבית-חולים, יש לה חדר בו נתיבה רוצה לפנות. החוק הזה מתאים כדי להוציא צו-יציאה נגדה, אבל בתנאי שצריך להראות או שיש לה בית-מגורים, או שיכולה להשיג בית-מגורים, או שנותנים לה בית מגורים. אם תנאים אלה אינם קיימים, צריך לפנות לבית-המשפט לפי הפרוצדורה הרגילה של תביעת פינוי ולא של צו-יציאה. אבל אם קיים אחד מן התנאים הנ"ל, אפשר להוציא צו-יציאה.

הבעיה הסיבית, בה דנה הפעם החוק, היא בעיית הנערים והילדים שטרם הגיעו לגיל בגרות. ישנם הרבה מקרים, בהרבה מוסדות, אשר לא התחילו לטפל בהם מתוך חשש שלא יקבלו פסק-דין של פינוי. ישנם ילדים בעליית הנוער שבינתיים באו ההורים שלהם, להורים יש דירות ולטרות זאת מים יכולים להוציא את הילדים מן המוסדות שטרם שההורים אינם רוצים ומינם טעונית להוציא את הילד. אלה אמנם מקרים לא רבים, אבל ישנם.

יש גם מקרים, למשל בטוסד בפרדס-חנה, שהילד הוכנס בטעות, הוברר שהוא טובל טיזופרוביה, אבל בכל זאת מי אפשר להוציא אותו כי ההורים אינם רוצים לקבלו. לכן אנו מציעים כעת להוסיף סעיף נוסף, לפיו אפשר יהיה להוציא ילד כזה מן המוסד באם להורים יש מקום מגורים.

ד. נצר: אני מבינה את דעתו של ד"ר הרטל, שבדרך-כלל צריך להרחיב, אבל זוהי שאלה אחרת, אינני יודעת במיזה חוק הגנת הדייר קובע בדבר יחס החניכים וזכויותיהם, האם תשלוח יכול להתפרש כתשלום לשכר דירה, על בעיה זו לא נדון כעת כי היא אינה בסמכותנו.

השאלה שעומדת לפנינו היא - בדרך-כלל אנו רוצים שהחוק, אשר היה לדעת אחדים לא ספיק מלוטס, ולא אפשר בכל המקרים פעולה מהירה, פתר לנו בעיה רצינית מאוד. אני מציעה לקבל את התיקון המוצע בלי להיכנס לדיון בשאלות הרחבות, שהן שאלות בפני עצמן.

השאלה שעורר סר רוזנברג, בדבר העובדים הנמצאים במוסד, היא שאלה רצינית מאוד והיא חלה על מוסדות החינוך. יש ועובד אינו סתמים, אבל נתנו לא דירה והוא אינו רוצה לפנותה. אם התיקון החדש יאפשר הוצאתו של עובד כזה, אני רוצה בזה אחד הדברים החשובים, ואם אינו פותר בעיה זו, הייתי מציעה להוסיף תיקון בהתאם לכך.

ג. טברסקי: אשר לתיקון בדבר הוצאת ילדים, בסידה שלהוריהם ולאפשרוניהם יש מקום מגורים, זהו תיקון חשוב, כי נבעיה זו נתקלה הרבה מוסדות, כולל בתי-חולים ובתי-תינוקות. עד היום לא היה בידי כל המוסדות האלה, מוסדות סגורים לכינויהם, כל סטסך חוקי, לפיו יכלו לפתור בעיות סטוג זה - ואנליכולה להביא הרבה מקרים כאלה, יש וטניחים תינוק על השולחן ולא רוצים לקבלו חזרה - והמוסדות היו צריכים להסדיר בעלות כאלו בדרכי עקיפין. נדכה לי שבתיקון זה נעשה דבר רציני מאוד. היות ובחוק המקורי כתוב שזה שייך ללוקים בופסס, או בגופסס, קסיי-חינוך, יתושים ועוברי-אורח, זה נוגע להרבה מאוד אנשים. אם ההצעה היא שבמסכיות אלו ישתטטו מוסדות מפשלתיים שלא ינצלו אותן לרעה, אני מקבלת את הדבר הזה, אבל אם בטעגל זה נכללים כל המוסדות הפרטיים, אינני רוצה כיצד נגן על נערים וילדים אלה.

סר גלאס: לגבי מוסדות פרטיים שמכירות אלו ני תבות רק במקרה שהממשלה שמה את ידה על המוסד.

ג. טברסקי: יש לי חשש שאנשים אלה אינם מוגנים.

(ב) אנו נתקלנו במקרה של הבנות שהיו צריכים להעביר אותן, אטרנו שזה נעשה מתוך כוונה טובה, ידמנו עליהן גם אחרי ההעברה. אולם תמרו מקרה שמעבירים בנות כאלו לבית-חלוצות לטסך שנה, ואחרי שנה אין להן כל סידור, אין מי שיגן עליהן, אני שואלת: מהי ההגנה שאנו נותנים?

ג. כצבלסרוב: בדרך-כלל אני מסכימה לדעה שאין לחוקק חוקים מקוצרים לכל מקרה; לא המקרים הבודדים צריכים לכוון את ההתיקה. אבל היות וההתיקה שלנו אינה מושלמת, יחסרים חוקים עקרוניים, נמלצנו לקבל את החוק הזה. אולם אנו מוכרחים להביא בחשבון גם את הטובים הנוגעים בדבר, להביא בחשבון טובים אלה נפגעו על ידי הגורל, וההתיקה לא צריכה להוסיף פגיעה עליהם.

בסעיף 2 של התיקון, סעיף 99, בוטל: "לאוריו או לפוטרוטסיו יש מקום מגורים", וכאן מדובר על בערים וילדים; יכול להיות מקרה שילד הוכנס על ידי פוטרוטסיו למוסד לפני 10 שנים, בינתיים עבר זמן רב, והוא כל מיני תמורות באי הפוטרוטסיו, אבל יש לו זירה מבחינה פורמלית, זה יכול להיות איזה צריך או פחוק, והוא מכריחם איש כזה להוציא יתום ממוסד, ואף אין לו תנאי מגורים נוחים. בינתיים יכול להיות שהפוטרוטסיו של הילד הוא בעל משפחה של 7 - 6 נפשות.

כאן סומכים על שיקול דעתה של הוועדה הפוסטכת, אבל אין לנו יודעים מי תהיה הוועדה הפוסטכת, לפעמים זה פקיד פלוני אשר עלול לעשות טעשה שרירותית, כאשר סמוקקים חוק החוק צריך להגן, וגם לנו סומכים על מוסד וצדק, אז בכלל אין צורך בחוק.

סעיף קטן (3) בוטל: "היה גר עם הוריו או עם הפוטרוטסיו לפני כניסתו למוסד; יכול להיות שהילד היה גר בזמן שהיו תנאים מחריים, בינתיים מצב הפוטרוטסיו נשתנה לרעה, והיבני יודעת גם אפשר לקבוע הלכה בצורה כה כללית. לי נראה ששני סעיפים אלה אינם מתאימים, והשבני שבסעיף קטן (2) צריך להוסיף את המלה "מתאים", כלומר, להוריו או לפוטרוטסיו יהיה מקום מגורים מתאים."

ש. כפרית: בני הושבת שהחוק יכול לפתור את הבעיה רק בקוריה הכלליים, והינו יכול בשום פנים ואופן להיכנס לוריאציות שונות של מקרים הינדיבידואליים. החוק קובע את הקור הכללי, ולדעתי הוא הוטבי. נדמה לי שבחוק זה ניתן הטכטיסום ואי אפשר לתת יותר, כי כל הגדרה נוספת, כפי שמציעה זה "כ כצבלסון, למשל, מקום מגורים מתאים", יכולה להקשות במטר יש מקום לפרושים שונים.

ב. כצבלסון: איבני עומדת דווקא על המלה "מתאים".

ש. כפרית: גם בנוגע לסעיף קטן (3), איבני בוטלת שלם יכולות להיות טרבדיות, אבל אין החוק יכול לסנוע זאת. בני נגד שינויים בסעיפי ההצעה.

מר גלנט: ב-80% של המקרים אין בהצעה זו שינוי החוק העיקרי מבחינה סטריאלית. גם אם בניח שנצטעם מחד מחד את טכניות הנאמן הציבורי, או של שופט השלום, בנוגע לפרוצדורה המקצועית, זה לא ישוב את המצב מבחינה סטריאלית. כל המקרים המלה שעליהם דיברה זה "כ כצבלסון, שזה יהיה עוול להוציא את הילד מן המוסד, המבלתי נסנעים, כי אם המוסד מוכרח להתפטר מן הילד, הוא יגיש תביעה לבית-המשפט ובטופו של דבר יקבל פסק-דין לטילוק יד. חוק הגנת הדייר מתנה דיור נפרד, ובתנאים נדירים מחד יש לחניך דיור נפרד, מולי במקרים בודדים. אפשר לוטר שב-90% מהמקרים חניכים אלה אינם מוגנים על ידי חוק הגנת הדייר בלאו הכי. פירוש הדבר שאלולא החוק הזה, המוסד צריך לפנות לבית-המשפט, ללכת לשתי אינסטנציות, אבל בסופם של דברים הוא ישיג את פסק-הדין לטילוק יד. כלומר, השיקלים אם צריך להוציא את הילד או לא צריך להוציא את הילד שייכים למקום אחר, והבעיה העומדת לפנינו היא: האם לאפשר למוסד להוציא את הילד כעבור 3 שבועות במקום לחכות לבירור טשפטי שנמשך שנתיים.

אני רוצה להסביר את הזכות להוצאת צוי- יציאה. כאן עלינו להבדיל בין שני סיני מוסדות; יש מוסד תקין שהנהלתו תקינה והמטפלה אינה מתערבת לפי חוק זה, ובכל המקרים המלה יש רק אינס-טנציה אחת - שופט השלום והוא בלבד. מולם יש מקרים יוצאים מן הכלל, למשל המקרה עם בית אינון עוורים, ובמקרים אלה באם יש הפרעות רציניות בניהול המוסד אפשר לסנות את הנאמן הציבורי לענייני צדקה בתור מנהל המוסד.

(קורט סעיף 2 (א) של החוק העיקרי)

כזה נתח רומים שכאן שוב יש שטירת זכויות.
 בכדי שהנאמן הציבורי יהיה ראוי מצידו להוציא צו יציאה, יש צורך שהצו יתפנה להיות נאמן ציבורי לצורך הסוסד; ב) המינוי יינתן על ידי בית-משפט מחוזי, לא על ידי בית-משפט שלום, והוא לא יינתן אלא לפי בקשת הסוסד עצמו, במס הוג טוען שמינו יכול יותר להשתלט על הסצב והוא מבקש עזרת הממשלה. מטום המינוי יכול להינתן גם נגד רצונו של הסוסד, רק במקרה שהיועץ המשפטי בעצמו, ולא בנאמן, יפנה לבית-המשפט המחוזי ויבקש מינוי הנאמן. רק אז בית המשפט המחוזי יפנה את הנאמן לעניני צדקה, והוא פקיד של משרד הטעד, ורק במקרה כזה ראוי הנאמן להוציא צו יציאה, אבל גם אחרי הפרוצדורה הזאת אין הטדם שנגדו הוצא הצו מחוסר כל הגנה, מפני שהוא ראוי לערער בפני בית-המשפט השלום. בחוק הקיים נאמר, שכל מי שמוצע ראוי לצרער, ובלבד שהערעור לא יעכב את הביצוע. כפי שהמרת כבר, לפי המצב הנוכחי שופט השלום בכנס ודן בכל הענין של מקום המגורים המלטרנטיבי, הוא בודק זאת בהפעילו את הטכונים הקשים הקיימים באוקי הגנת הדייר השונים, ומילו למחר התיקון השופט יתערב רק במקרים הבולטים.

טר י.ש. רוזנברג סגן שר הטעד:

מני רוצה להוסיף בטר בנוגע לענין הערעורים. התנגדות: יש חוק האוסר ששטרד המסחר והתעשייה, יש לו רשות לתת רשיון יבוא/צד לתת רשיון יבוא, ומין על החלטה זו זכות ערעור. אבל בכל-זאת ישנם דוגמאות שאדם פונה לבית-דין העליון בטענה שטרבו לתת לו רשיון באופן שרירותי, ובית הדין העליון קובע שאטום-מין זכות ערעור, אבל גם אין רשות לשטרד לנהוג באופן שרירותי. ברור שמקום הדיור המלטרנטיבי צריך להיות סתמים, מטום יש שיקולים שונים מה זה סתמים ומה לא סתמים, אבל גם מעמידים מקום שיכון לגמרי לא סתמים, באופן שרירותי, ברור שיש רשות לפנות לבית-המשפט. זהו נוהג מקובל לפי סל חוק, וממיד יש אפשרות לבית-המשפט להתערב במידה שביצוע החוק הוא שרירותי.

אשר להצעת חה"כ כצנלסון, מני יכול לומר לכח-כי בפועל הסוציאליזם התעוררה מותה שאלה ושם הציעו להוסיף את הטלה "בשבילו", ולא "סתמים", (ב. כצנלסון: מני טק בלת זאת), מני לא לא התנגדתי, אבל הייתי מבקש לא לעשות כל שינוי, מפני שגם טלה זאת, או אחרת, יכולה להכניס מותנו בכל מיני סיבוכים.

מני רוצה להסביר בטה הענין:

או שבית המשפט מחליט, ומזו אין הבדל מפני שווף כל סוף זה תלוי בשיקול-דעתו, או שהנאמן מחליט, הממשלה מחליטה. מני שוב מוסר שלממשלה יש אחריות, לנאמן הציבורי יש אחריות, לשטרד הטעד יש אחריות; כאן מחליטים מכחינת העבודה הסוציאליזם, מתוך גישה של העבודה הסוציאליזם, וחושבני שברוב המקרים נמצא, שאיפה שהחלטה תהיה בידי הנאמן הציבורי, הגישה תהיה יותר ליברלית כלפי החניך, מפילו יותר טאשר גישתו של בית-המשפט. על כן מני מבקש לא לאנות את נוטח הסעיפים.

אשר לסעיף קטן (3), צודקת חה"כ

כצנלסון שטשה יכול להשתנות במצבו של המפוטחפוט או ההורה, אבל דווקא כדי להגן הכנסנו את התנאי שהילד היה גר ממל מפוטרופטיו או הוריו לפני כניסתו לסוסד, כי אחרת אפשר היה להוציא את הילד במס יש מקום מגורים בלי התנאי הזה. יש דעה שבכלל את התנאי הזה צריך למחוק, עליית הנוער סנתגדת לכך בטענה, שאם היא הוציאה ילד מסרוקו והביאה אותו לארץ, הרי לאחר בוג ההורים ארצה מי אפשר יהיה להוציא הילד מהסוסד, לפרות שלהוריו יש מקום מגורים. לפרות זאת אנו הכנסנו סעיף-הגנה נוסף, ולא הייתי מתנגד מילו היינו סוציאליזם תנאי זה

ב. כצנלסון:

בועדת החוקה דנים בדבר חקיקת חוק להחזקת קרובים. נדטה לי שחוק זה יכסה את ההורים כלפי הבנים. לשם מה נחוץ הסעיף האחרון?

טר י.ש. רוזנברג סגן שר הטעד:

ההורים מוסרים שהם מוכנים לשלח בשביל החזקת הילד, אבל מינם רוצים להוציא את הסוסד, בשעה שהסוסד מוסר שמיין זו בעיה כספית, אלא ענין של מקום.

הינו"ר ב. הרטל:

מני מבין שמיין כל הסתייגות לחוק זה.

סר גלמס:

לשם יתר בהירות הייתי מציע להוסיף את הטלים, או מים ששין לו מקום מגורים כמסדר והוא מחוסר יכולת, מפני ששום מני רוצה את הסכנה שבית-המשפט יבטל את מחסור יכולת להשיג מקום מגורים מחוץ לשטח המוסד, ומפילו יש לך מקום מגורים אחר, מני לא הוציא בטקרה כזה צו יציאה.

הצעת סר גלמס בתקבלה

חוק לניהול מוסדות (מקרים מיוחדים) (תיקון), תשי"ד - 1954 - נתקבל

היו"ר ב. הרמל:

נתקבל סכתב טטעם הטועצה המזורית טודיעים בדבר נפגעיי הטתגנות באזור; העתק מהסכתב

נשלח למשרד הטעד.

(קורא את הסכתב)

סר י.ש. רוזנברג סגן שר הטעד: מינני יכול לענות על טקרה זה ספני שטרם

בודע לי על הדבר. מני יכול להודיע

סקייטת ועדה גיטנשרדית הטטפלת בכל המקרים הקטורים בפגיעות של סטתננים. בוועדה זו ששתתפים משרד הטעד, משרד הבטחון ומשרד העבודה. מני עוד יכול להוסיף, כי בתקציב לשנה הבאה הכנסנו סעיף מיוחד לפגיעי הסתננות, עשינו זאת גם מחוץ כך שכמה מקרים כאלה הגיעו אלינו ועד עתה לא היתה סמכות למשרד הטעד לטפל בהם, גם לא היה תקציב, מלא הטיפול בעשה על ידי הועה הבינשרדית. בשנה הבאה מנו מקורים שמשרד הטעד יוכל לטפל במקרים אלה בופן ישיר. אשר למקרה הנידון, מני טוכן לבררו.

היו"ר ב. הרמל:

מני טקורה שבישיבה הבאה נקבל הסכר על כך - בין אם בעל-פה או בכתב. אשר לשאלה הכללית, מינני חושב שיש מקום לדיון עתה, מגב סכתב זה.

ש. כפרית:

נדמה לי שאנחנו צריכים לתת את דעתנו לשאלה זו.

היו"ר ב. הרמל:

האם הועדה רוצה להיכנס לדיון כללי בבעיה לטרות ששין היא עוסדת על טדר היום?

ש. כפרית:

שאלה זו סכובדת טעד ואי-מספר לדבר עליה דרך מגב, צריך היטב להכירה. בשאלה זו טטפלים שלשה משרדים, ונדמה לי שועדת הטרותיים הצבריים מינה צריכה להיכנס לבעיה זו, מפני שהיא נוגעת לאור דווקא למשרד הטעד, היא נוגעת יותר למשרד הבטחון ומשרד העבודה.

ג. טברסקי:

מני סתננות לכך; צדק היו"ר באומר שאלא היום צריך לדון בבעיה זו, אבל כדאי להעמידה על סדר-היום. אם בתקציב משרד הטעד ישנו סעיף מיוחד לפגיעי הסתננות, מני חושבת שזה כן ענין של משרד הטעד, זה ענין של שיקום וצריך לדעת כיצד להשתטט בכספים אלה.

ב. כנבלסון:

לצערנו ולאסובנו מקרי ההסתננות מינם מקרים נדירים, והם מעוררים בעיות מסורות טעד. אם כי מינני חושבת שהיום צריך לדון בשאלת נפגעי ההסתננות, מני מציעה להפנות תשומת לב משרד הטעד לשאלה ולבקשו להעמידה על סדר היום של הועדה - במיזה צורה צריך לטפל במקרים של פגיעה על ידי סטתננים.

היו"ר ב. הרמל:

מני מעריך טעד דיון אשר מביע לטסקנות בשאלת נפגעי ההסתננות לא נוכל להגיע לידי ססקנות, מפני ששין זה בסמכותה של הועדה. על כן מני מציע להוריד את השאלה הכללית מסדר-היום ולשמוע תשובת משרד הטעד בקשר לפניה הקונקרטיית של הטועצה המזורית טודיעים. לאחר שסיעת התשובה, בהתאם לשאלות שתעוררנה, נחליט על שאלת הדיון הכללי.

ברצוני לשפול את חברי הועדה הנם
הועדה מתכוונת לדון בהצעת התקציב

סר י.ש. רוזנברג סגן שר הטעוד:

של משרד הטעוד לשנת הכספים 1954/55?

אני מציע לבנות במגע עם ועדת הכספים
ולהציע הקטת ועדת משנה שותפת לוועדת
הכספים וועדת השרותים הציבוריים שתדון בתקציב משרד הטעוד.

היו"ר ב. הרמל:

אני מציעה להקים שתי ועדות משנה שותפות -
אחת לתקציב משרד הטעוד ואחת לתקציב משרד

ד. נצר:

הבריאות.

החלטת: לפנות אל היו"ר ועדת הכספים ולבקש
הקטת שתי ועדות משנה, שותפות לוועדת
הכספים וועדת השרותים הציבוריים,
שתדונה בהצעת התקציב לשנת 1954/55
של משרד הבריאות ומשרד הטעוד.

החלטת:

הריני מזכיר לחברי הועדה כי בישיבה
הבאה תעמוד על סדר-היום שאלת חולי הנפש.

היו"ר ב. הרמל:

הישיבה נועלה בשעה 10.30.